

и въобще представляваха слабъ и распасанъ елементъ. Само въ важни случаи, когато настанѣше голѣма бъркония, сбирваха се по гласътъ на фанатицитѣ: „динъ-иманъ-ичунъ“ — на купове, и задружно нападаха.

Колкото пъкъ за насъ, ний въобще добръ се държѣхме. Другитѣ незадѣвахме нити правѣхме пакости, нити предизвиквахме препирки, и умѣхме да се държимъ тѣй, щото ни почитаха и се бояха отъ насъ. За тази цѣль азъ бѣхъ направилъ съюзъ съ нѣкои отъ по-силнитѣ партии, особено съ Черкезитѣ; а Черногорцитѣ бѣха всекога на щрекъ, да ни притекжтъ на помощъ, щомъ ги повикаме. Особено пъкъ това обстоятелство, дѣто нѣкои ходжи дохаждаха при мене да ги уча френски, бѣше ми придобило особена почетъ, именно между распасанитѣ Турци. Така, догдѣто азъ бѣхъ тамъ, не стана сбѣлесване между насъ и друга нѣкоя партия, освѣнъ единъ незначителенъ случай съ единъ Гъркъ, комуто съ нѣколко пестници му се плати за дързостта му къмъ одного отъ нашитѣ. Послѣ моето побѣгване отъ тъмницата чухъ, въ Одесса, че имало битва между нашитѣ и Турцитѣ, и че тогава имало отъ нашитѣ седемъ ранени, а отъ Турцитѣ още повече. Черногорцитѣ преди-това биле повечето пуснати на свобода, или испѣдени назадъ въ отечеството имъ.

Тѣзи разнородни елементи, които отъ една страна представляваха тъкава мрачна картина, отъ друга страна пъкъ, поради различността на обичаитѣ и начинътъ на живѣянето си, представляваха картина, пълна съ извънредна оригиналность, занимателность и очарование. Тази картина се развиваше особено вечеръ, когато ни испѣдѣха отъ широкиятъ дворъ, — по който се распрѣсвахме денемъ —, и ни стикваха въ вътрѣшния дворъ и въ самата сграда на тъмницата.

Щомъ влѣзешъ прѣзъ малкитѣ врата въ тоя дворъ, ще съпикасаишъ веднага отъ-лѣво чешма, а